

Arrest

nr. 238 777 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 oktober 2019 een visumaanvraag in op de Belgische ambassade te Addis Abbeba.

1.2. Op 15 oktober 2019 werd deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 11/10/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van (...), 15/10/*1983, S. van Somalische nationaliteit om de echtgenote in België, (...), ° 01/07/1979, van Somalische nationaliteit te vervoegen; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2015 in Somalië werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21: Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht; Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame evensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn : Mevrouw haar eerste echtgenoot, (...) is vermist sinds 2012 Mevrouw en haar huidige echtgenoot (...) leerden mekaar kennen bij haar oom die kleermaker is Betrokkenen huwden op 01/01/2015 Betrokkenen woonden 10 maanden samen Mevrouw werd verkracht t door mannen van al-shabaab oen ze 5 maanden zwanger was en heeft daardoor haar kindje verloren Kennis over de familie is ok Ze hebben contact met elkaar via WhatsApp Mevrouw stuurt 150\$ ieder maand of om de 2 maanden naar haar echtgenoot In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/06/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk In het advies van 03/10/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk. 1. Ouderlijke burgerlijke stand van mevrouw. Mevrouw heeft een ex-man die volgens haar eigen verklaring (voor DVZ) en volgens de verklaring van meneer vermist is sedert 20 12 Mevrouw weet niet of hij nog leeft of niet Hierdoor is het niet duidelijk of mevrouw een ongehuwde staat heeft en kan er geen tweede huwelijk afgesloten of erkend worden. 2. Het is onduidelijk waarom mevrouw alleen die trip naar Europa gemaakt heeft. Dit zonder haar partner of kinderen. Mevrouw wenst niet te praten over haar reis 3. Volgens mevrouw hebben partijen elkaar leren kennen via een tussenpersoon, mevrouw haar oom Volgens meneer was hij echter louter toevallig in de winkel van de oom van mevrouw. 4. Er worden geen bewijzen binnengebracht van een effectieve duurzame relatie. 5 Financiële afhankelijkheid. Mevrouw leeft nu van een leefloon. Ze tracht haar 3 kinderen over te laten brengen (DNA test is bevolen) en wil daarboven meneer nog ten laste nemen. Dit gaat voorbij haar financiële draagkracht. Daarnaast geeft ze aan dat zij haar gehandicapte nicht wenst te laten overbrengen zodat zij ervoor kan zorgen. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische open bare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artt. 27 en 30 WIPR, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en art. 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische

en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222). Het visum werd aangevraagd op grond van een huwelijk dat in Somalië werd afgesloten op 1.1.2015. Uiteraard werd dit document niet gelegaliseerd, gelet op het feit dat de Belgische overheid de Somalische regering niet erkent en Somalische documenten niet legaliseert (zie oa. RvV, arrest nr. 188.795 van 22 juni 2017). Verzoeker is in de onmogelijkheid om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR). Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd." Gelet op het feit dat de akte die het huwelijk van verzoeker bevestigt niet gelegaliseerd werd (en dit ook niet kon worden), kan de akte niet beschouwd worden als zijnde 'voorgelegd in België'. Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet. Verwerende partij baseert zich dan ook verkeerdelijk op art. 27 WIPR om zelfs maar over te gaan tot het inwinnen van het advies van het parket om de akte al dan niet te erkennen. De beslissing is niet op correcte juridische gronden gebaseerd."

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 10, §1, 4° en 11, §1 en 12bis Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur. Motieven: Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoeker niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde. Verwerende partij verwijst naar de volgende 'feiten': -de eerste man van M. N. L. is vermist sinds 2012 -verzoeker leerde zijn vrouw kennen in de kledijshop van haar oom -ze woonden 10 maanden samen -zijn vrouw werd verkracht door mannen van Al Shabaab toen ze 5 maand zwanger was en ze verloor het kind -kennis over de familie is ok Op basis van die elementen besloot verwerende partij naar eigen zeggen het advies van het parket te vragen met betrekking tot de erkenning van een akte die niet aan de voorwaarden voldoet om al dan niet erkend te worden. Verwerende partij maakt zich het advies van het parket eigen door het over te nemen in de motivering. Het parket meent dat het om een schijnhuwelijk (sic) gaat. Het parket wijst op het feit dat de eerste man van de referentiepersoon verdwenen is in 2012 en dat mevrouw niet weet of hij nog in leven is of niet, en het bijgevolg niet zeker is of ze wel kon huwen met verzoeker. Het is onduidelijk waarom verzoekers vrouw alleen 'de trip naar Europa' gemaakt heeft. Mevrouw wilt niet praten over de reis. De oom van verzoekers vrouw zou tussenpersoon geweest zijn maar volgens verzoeker was hij per toeval in de winkel. Er zijn geen bewijzen van een effectieve duurzame relatie. Verzoekers vrouw mist financiële draagkracht. Toepasselijk recht: Nationale bepalingen: Art. 10. § 1 Vw.: "Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...) 4° (...) - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)" Art. 11, §1, tweede lid Vw.: "In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast." Art. 12bis Vw.: "§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen

bevindt; moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. (...) § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet; met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt; of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. § 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind." Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt: "1. Een cascadesysteem De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen. Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft. Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd. De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld: 1. Officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft; Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd. 2. "andere geldige bewijzen"; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken 3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband." Europeesrechtelijke bepalingen: Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging." Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken." In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (stuk 6, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23). De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, (stuk 6, Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparencv/reqdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf> Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war; family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive

2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.htm>U In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld: "Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft; zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt; verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaat- generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen". Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur: "2. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden" Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een

dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). EVRM: Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM : Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland. De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen* t. Nederland, 2001, §37.) In het arrest *Tuquabo-tekle* t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht. Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa* et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant; qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga* vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi* vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.) Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden. Vluchtelingenconventie: Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt: "1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of; indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. 2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig; de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden. " Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie *Familierechtbank Luik*, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017). Toegepast op de bestreden beslissing: Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet-erkende huwelijksakte als juridisch feit. In elk geval bevindt verzoeker zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat

van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient gehouden te worden met met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name : - Akte van traditioneel huwelijk; indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis;" De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23). Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (stuk 7, UNHCR, The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (stuk 8, MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, https://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94). Verzoekers vrouw heeft vermeld bij de DVZ in tempore non suspectu, in kader van haar asielaanvraag, dat ze gehuwd is met verzoeker sinds 2015. De beschuldiging van overspel na een verkrachting waarbij ze haar kind is verloren is een essentieel deel van haar asielaanvraag en het CGVS heeft dit onderzocht en als geloofwaardig beschouwd. Er worden door verwerende partij enkele feitelijkheden opgesomd, doch er wordt niet aangegeven waarom deze zouden bijdragen tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum (RvV , nr. 220 288 van 25 april 2019) Het is volstrekt onduidelijk wat het ertoe doet dat de eerste man van M. N. L. sinds 2012 vermist is. Het huwelijk met die man werd ontbonden verklaard in 2014 en verzoeker is met haar gehuwd in 2015, en zorgt voor haar kinderen. M. N. L. werd niet verkracht door mannen van Al Shabaab. Verwerende partij vergist zich. Mevrouw heeft in haar asielrelaas en bij de politie van Turnhout verklaard dat ze verkracht werd door mannen die geen lid waren van Al Shabaab. Verzoeker heeft dit overigens ook expliciet verklaard. Al Shabaab heeft haar volgens de verklaringen van verzoeker wel naar het ziekenhuis gebracht. Verwerende partij heeft de verklaringen van beiden met onvoldoende nauwkeurigheid gelezen. Verzoeker en zijn vrouw hebben inderdaad 10 maanden samen gewoond, ze hebben samen een kindje gemaakt dat dood is geboren door de verkrachting. Verzoeker zorgt voor de kinderen van zijn vrouw. Het zijn zijn stiefkinderen. Verzoeker werd bezocht door zijn vrouw die naar Ethiopië is gereisd, ze hebben hier bewijzen van overgemaakt aan verwerende partij. Verzoeker en zijn vrouw communiceren via Whatsapp. Verzoeker krijgt geld toegezonden van zijn vrouw om voor zichzelf en de kinderen te kunnen zorgen. Verwerende partij schrijft dat het in licht hiervan is dat zij 8(!) maanden na het indienen van de visumaanvraag advies heeft gevraagd aan het parket. Het is volstrekt onduidelijk wat de onderliggende redenering is en welke twijfels verwerende partij dan net had die daartoe geleid hebben. Er is ook geen rechtsgrond om het parket om advies te vragen. Immers, zoals gesteld in het eerste middel lag er geen gelegaliseerde akte voor die kon erkend worden door verwerende partij. Het parket heeft M. N. L. opgeroepen als verdachte van een misdrijf. Verzoekers raadsman heeft toen de volgende informatie bezorgd aan het parket: "A/a de erkenning van mijn cliënte als vluchteling heeft haar man, samen met haar kinderen uit een vorig huwelijk en een minderjarig familielid waarvoor zij al zeer lang zorg draagt, een aanvraag gezinshereniging ingediend op de ambassade in Addis Abeba, Ethiopië. Deze aanvraag is in behandeling. Mijn cliënte kreeg op 11 juli 2019 een schriftelijke uitnodiging van de politie van Turnhout, om zich op 8 augustus 2019 aan te bieden voor een gehoor als verdachte van feiten waarvoor een vrijheidsstraf kan opgelegd worden, m.n. het huwelijk met M. H. S. Graag had ik van uw diensten vernomen op welke rechtsgrond dit gebaseerd is, en welke bevoegdheid de Belgische gerechtelijke instanties hebben in verband met een huwelijk dat in 2015 buiten België werd afgesloten tussen twee derdelanders. Het gaat niet om een huwelijk in de zin van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek; gezien het huwelijk niet op het Belgische grondgebied werd afgesloten. Artikel 3 van de Strafwet stelt: "Het misdrijf; op het grondgebied van het Rijk door Belgen of door vreemdelingen gepleegd, wordt gestraft overeenkomstig de bepalingen van de Belgische

wetten. " Artikel 4 van de Strafwet stelt: "Het misdrijf; buiten het grondgebied van het Rijk door Belgen of door vreemdelingen gepleegd, wordt in België niet gestraft dan in de gevallen bij de wet bepaald. " Noch mijn cliënte, noch haar partner, noch de DVZ houden voor dat mijn cliënte en haar man in België gehuwd zijn. Mijn cliënte en haar partner hebben de Belgische overheid niet gevraagd om hun huwelijksakte te erkennen naar Belgisch recht. Er is geen enkele nexus met België. Een strafrechtelijk onderzoek in België lijkt dan ook elke grond te missen en er kan niet worden ingezien hoe een beroep op de tijd en middelen van parket en politiediensten rechtvaardigbaar is. Zoals in de omzendbrief van nr. COL 10/2009 van het College van Procureurs- Generaal vermeld staat: "Wanneer geen enkel bestanddeel dat het misdrijf 'schijnhuwelijk' uitmaakt, in België tot stand is gekomen, dan zal artikel 79bis van de wet van 15 december 1980 niet kunnen worden toegepast". Er is ook geen sprake van valsheid in geschrifte of mensensmokkel. Mijn cliënte is een erkende vluchteling die haar grondrecht op gezinshereniging wenst uit te oefenen. Ze wenst uiteraard mee te werken aan elk onderzoek dat hiertoe noodzakelijk geacht wordt. Ik wens evenwel erop te wijzen dat erkende vluchtelingen een bijzonder kwetsbare bevolkingsgroep uitmaken, om wat ze hebben ondergaan in hun land van herkomst en op doortocht. (...) Op zijn minst zou moeten kunnen vermeden worden dat een erkend vluchteling die zijn recht op gezinshereniging wilt uitoefenen en wilt herenigd worden met de partner met wie hij of zij reeds voor de vlucht gehuwd was, niet zonder gegronde redenen en degelijke rechtsgrond als een verdachte bestempeld wordt. Graag herhaal ik dan ook mijn vraag om te vernemen op welke rechtsgrond mijn cliënte verdacht wordt van een misdrijf." (stuk 4) Het antwoord van het parket was enkel dat verwerende partij het onderzoek gevraagd had. Het parket was niet bevoegd om advies te verlenen, en de uitnodiging van M. N. L. als verdachte van een misdrijf mist elke wettelijke grond. De motieven die het parket geeft om het huwelijk als een schijnhuwelijk te bestempelen zijn verder onbegrijpelijk. Het parket had kopie van de akte van ontbinding van het eerste huwelijk van M. N. L. en heeft geen bevoegdheid om te beoordelen of die akte naar vorm en inhoud wettig is en te bepalen wat de gevolgen zijn voor het huwelijk met verzoeker. Het CGVS heeft het altijd geloofwaardig gevonden, na grondig onderzoek, dat M. N. L. haar eerste man verdwenen is en ze later hertrouwd is. Het is niet relevant of het duidelijk is voor het parket waarom M. N. L. alleen gevlucht is zonder partner of kinderen. Dat is enkel relevant in functie van de asielaanvraag en daar werden geen problemen rond bevonden. M. N. L. haar leven was in gevaar omdat Al Shabaab wist dat ze een kind verloren was en dus zwanger is geraakt buiten het huwelijk. M. N. L. heeft dit ook duidelijk verklaard aan de agenten. Maar opnieuw, als we toelaten dat het parket zich uitspreekt over wat het effect op de gezinsband met haar man is dat een vrouw haar leven waagt om alleen te vluchten dan wordt elke gezinshereniging die met een vluchteling referentiepersoon als verdacht aanzien. Dit is onaanvaardbaar. De raadsman van verzoeker heeft overigens meermaals aan de agent die het gehoor afnam, per fax en in persoon, gevraagd het niet te hebben over de reisweg van M. N. L. omdat dit verbonden is aan gendergerelateerd geweld en een ziekte waar stigmatisering aangekoppeld is, waardoor ze dit onmogelijk kan bespreken in het bijzijn van een Somalische tolk. Het is ongehoord dat het parket net dit element dan opbrengt. M. N. L. en verzoeker hebben exact hetzelfde verklaard over hoe zij elkaar leren kennen hebben. Zij was toevallig in de winkel van haar oom, en verzoeker was daar toevallig ook omdat zijn vriend daar werkt. Daar hebben ze elkaar leren kennen. Het is volstrekt onduidelijk wat daar relevant aan zou zijn. Mevrouw M. N. L. liet bij haar oom kleren maken. Ze was er met haar kind. De vriend van verzoeker, A. A. F., werkte daar ook. Verzoeker kwam op bezoek bij zijn vriend en zag zijn toekomstige vrouw toen voor de eerste keer. De versie M. N. L. aan de politie gaf, aan het CGVS en de versie die verzoeker aan de ambassade gaf zijn telkens gelijk. Ze kent verzoekers familie erg goed, zijn gezondheidstoestand en zijn beroepsverleden en onderwijsparcours. Ze kent zijn voorkeuren qua eten, zijn hobby's, ... Verzoeker kent zijn vrouw haar familie, haar gewoontes, haar beroepsverleden, wie getuige was bij hun huwelijk, uur van het huwelijk, bedrag bruidschat, ... Waar het parket verwijst naar de financiële draagkracht van de referentiepersoon dient de vraag gesteld te worden wat dit in hemelsnaam te maken heeft met de gezinsband. Verzoeker en zijn vrouw zijn expliciet vrijgesteld van de voorwaarde om aan de inkomstenvoorwaarde te voldoen en het parket probeert dit zo toch nog binnen het beoordelingskader te smokkelen, en voegt de facto een voorwaarde toe aan de wet. Er werden bewijzen voorgelegd van whatsapp gesprekken, een bezoek aan verzoeker in Ethiopië, en men weet dat verzoeker de stiefvader is van de kinderen en voor hen zorgt. Er werden bewijzen voorgelegd van een duurzame relatie bij de politie en de DVZ. Dat iets anders beweerd wordt is volstrekt onredelijk. Maar, en dit moet gezegd, dit is geen voorwaarde voor gezinshereniging tussen man en vrouw, en verwerende partij moet de erg specifieke en moeilijke omstandigheden mee in rekening nemen voor vluchtelingen gezinnen die van elkaar gescheiden zijn geraakt. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als "les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel. Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de

asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47) Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Uit de feitelijke elementen die verwerende partij opsomt blijkt niet waarom dit zou moeten leiden tot een beslissing visumweigering. De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoeker onbegrijpelijk. Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang worden beide middelen samen besproken.

2.2.1. In het eerste en tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu ligt de situatie voor van een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor zij het Rijk betrad – die in de onmogelijkheid verkeert om haar huwelijksband te bewijzen door middel van een officieel document overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan : 1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld; 2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt; 3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

De Raad wijst er in deze op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voor zover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. Verzoeker wijst erop dat de Somalische regering door België niet wordt erkend, zodat zij in de onmogelijkheid verkeert om het Somalische huwelijkscertificaat als buitenlandse authentieke akte in België te laten legaliseren.

De verwerende partij toont in de bestreden beslissing niet aan dat dergelijk certificaat, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR.

In deze verwijst de verzoekende partij dan ook terecht naar artikel 12bis, § 5 en § 6, van de vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, *quod in casu*. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, § 5 en § 6, van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...] 2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz.”

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie met nr. C-635/17 van 13 maart 2019 wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”.

Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om

gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging. Terugkoppeland naar de situatie van de verzoekende partij herhaalt de Raad dat de verwerende partij haar onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in dit geval. Immers is er geen sprake van een “*buitenlandse authentieke akte*”. Het enkele gegeven dat de verwerende partij evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §§5 en 6, van de vreemdelingenwet, dient niet *ipso facto* aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij is overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld *in concreto* onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij zich met het oog op het beoordelen van de familieband, naast de beoordeling van de voorgelegde stukken, verder heeft gebaseerd op een advies van de procureur des Konings, dat werd gevraagd op 18 juni 2019.

Uit de lezing van de motieven van de beslissing blijkt dat op grond van de volgende elementen wordt besloten dat het gaat om een schijnsituatie:

“(…)

- de eerste echtgenoot van mevrouw, M. A. D. is vermist sinds 2012. Zij leerde haar huidige echtgenoot S. M. H. (verzoeker) kennen bij haar oom die kleermaker is. Zij huwden op 01/01/2015 en woonden 10 maanden samen. Zij werd verkracht door mannen van al-shabaab toen ze 5 maanden zwanger was en heeft daardoor haar kindje verloren. Kennis over de familie is ok. Ze hebben contact met elkaar via WhatsApp. Zij stuurt 150\$ ieder maand of om de 2 maanden naar haar echtgenoot.
- de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg op 18/06/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In het advies van 03/10/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.
 1. Ouderlijke burgerlijke stand van mevrouw. Mevrouw heeft een ex-man die volgens haar eigen verklaring (voor DVZ) en volgens de verklaring van meneer vermist is sedert 2012.
 2. Mevrouw weet niet of hij nog leeft of niet. Hierdoor is het niet duidelijk of mevrouw een ongehuwde staat heeft en kan er geen tweede huwelijk afgesloten of erkend worden.
 3. Het is onduidelijk waarom mevrouw alleen de reis naar Europa gemaakt heeft zonder haar partner of kinderen. Zij wenst niet te praten over haar reis.
 4. Volgens mevrouw hebben partijen elkaar leren kennen via een tussenpersoon, haar oom. Volgens meneer was hij echter louter toevallig in de winkel van de oom van mevrouw.
 5. Er worden geen bewijzen binnengebracht van een effectieve duurzame relatie.
 6. Financiële afhankelijkheid. Mevrouw leeft nu van een leefloon. Ze tracht haar 3 kinderen over te laten brengen (DNA test is bevolen) en wil daarboven meneer nog ten laste nemen. Dit gaat voorbij haar financiële draagkracht. Daarnaast geeft ze aan dat zij haar gehandicapte nicht wenst te laten overbrengen zodat zij ervoor kan zorgen.

(…)”

Met een betoog onder artikel 8 van het EVRM en artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag voert verzoeker aan dat het bewijs van de familieband met een zekere soepelheid moet worden toegepast. Hij verwijst daarbij ook naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en wijst erop dat zijn echtgenote in België niet werd gehoord.

Verzoeker voert aan dat zijn echtgenote in het kader van haar asielaanvraag verklaarde dat ze gehuwd is met verzoeker sinds 2015, dat ze werd beschuldigd van overspel en slachtoffer werd van een verkrachting waarbij ze haar kindje verloor. Dit was een essentieel deel van haar asielaanvraag en werd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als geloofwaardig beschouwd. Verzoeker voert aan dat enkel feitelijkheden worden opgesomd, doch niet wordt aangegeven waarom deze elementen zouden aanleiding moeten geven tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Verzoeker betoogt dat het niet duidelijk is waarom het relevant zou zijn dat de eerste man van zijn vrouw sinds 2012 vermist is. Dit huwelijk werd ontbonden verklaard in 2014. Verzoeker is met haar gehuwd in 2015 en zorgt voor haar kinderen.

De Raad acht het niet strijdig met artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet dat aan het parket wordt gevraagd een onderzoek te voeren naar de waarachtigheid van het huwelijk. Verzoekers echtgenote werd niet gehoord in het kader van de vervolging van een misdrijf, maar in het kader van het onderzoek naar de waarachtigheid van het huwelijk. Verzoeker kan het de Dienst Vreemdelingenzaken moeilijk verwijten dat zij maatregelen hebben genomen om via de politie verzoekers echtgenote in België te interviewen met betrekking tot de waarachtigheid van het huwelijk. Verzoekers kritiek met betrekking tot de vraag of er een strafonderzoek zou kunnen worden aangevoerd, houdt geen verband met de huidige beslissing, die enkel standpunt inhoudt met betrekking tot de waarachtigheid van het huwelijk.

De Raad treedt verzoeker echter bij waar hij stelt dat het eerste motief van het parket, met name dat verzoekers vrouw in 2012 gehuwd was met een man die thans verdwenen is, niet draagkrachtig is. Vooreerst impliceert het feit dat geen huwelijksakte kan worden voorgelegd eveneens dat een bewijs van ontbinding van het huwelijk ook geen zin heeft. Te dezen blijkt uit het feitelijke onderzoek van de zaak dat verzoekers vrouw in het kader van haar asielaanvraag verklaarde dat haar man verdwenen is en dat huwelijk ontbonden was sinds 2015. Verzoeker merkt terecht op dat dit element als geloofwaardig werd beschouwd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat betreft het tweede motief, dat verzoekers echtgenote naar België gevlucht is zonder partner of kinderen, wijst verzoeker erop dat dit zich situeert in het kader van de feiten die aan de asielaanvraag ten grondslag lagen, met name dat haar leven in gevaar was nadat zij een kind verloren had nadat zij verkracht werd. Ook dit werd geloofwaardig geacht door de commissaris-generaal.

Hoewel de Raad *in casu* van oordeel is dat wel degelijk rekening kan worden gehouden met de verklaringen die verzoekers echtgenote aflegde voor de politie, moet ook rekening worden gehouden met de overige elementen van het administratief dossier, in het bijzonder de verklaringen die verzoeksters echtgenote heeft afgelegd voor de commissaris-generaal waar zij diepgaand werd ondervraagd over de omstandigheden en redenen van haar vertrek naar België. De verwerende partij heeft zich kennelijk eenzijdig gericht op de verklaringen van de echtgenote in het summier politieonderzoek, en heeft nagelaten rekening te houden met de andere elementen in het administratief dossier, in het bijzonder de verklaringen voor de commissaris-generaal, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken diende te weten dat deze op zijn minst niet ongeloofwaardig werden geacht.

Wat betreft het derde weigeringsmotief, met name dat zij elkaar in de winkel van haar oom hebben ontmoet, ziet de Raad niet op welke wijze de discrepantie tussen hun beider verklaringen van die aard is dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de relatie.

Met betrekking tot de duurzame bewijzen van de effectieve duurzame relatie blijkt ook uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat verzoekers vrouw iedere maand 150 dollar stuurt naar haar echtgenoot en dat de kennis over de familie "OK" is. Verzoekers vrouw wijst erop dat ze de familie van verzoeker goed kent, zijn gezondheidstoestand kent, alsook zijn beroepsverleden, onderwijsparcours, zijn voorkeuren qua eten, hobby's, wie getuige was bij het huwelijk, het uur van het huwelijk en het bedrag van de bruidsschat. Met betrekking tot de financiële draagkracht wijst verzoeker er terecht op dat deze vraag geen verband houdt met de waarachtigheid van het huwelijk.

Met betrekking tot het vijfde weigeringsmotief, dat verzoeker thans van een leefloon leeft, bepaalt artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet dat de familieleden van erkende vluchtelingen die binnen het jaar de verblijfsaanvraag indienen, vrijgesteld zijn van een aantal voorwaarden, waaronder de voorwaarde van het aantonen van voldoende bestaansmiddelen. Het motief dat verzoekers echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, is bijgevolg niet relevant.

Verzoeker voert verder nog aan dat er bewijzen werden voorgelegd van WhatsApp-gesprekken en een bezoek aan verzoeker in Ethiopië, zodat er aldus wel degelijk bewijzen van een duurzame relatie werden voorgelegd. Verzoeker wijst er ook op dat rekening moet worden gehouden met moeilijkheden om contact te houden. Gelet op wat voorafgaat dient de Raad vast te stellen dat slechts gefragmenteerd rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker, dat geen rekening werd gehouden met de elementen in het kader van het verzoek om internationale bescherming en dat derhalve op basis van een niet zorgvuldig onderzoek werd besloten dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. De Raad acht deze motivering niet draagkrachtig. De verwerende partij is op dit punt geenszins overgegaan tot een bijzonder zorgvuldig onderzoek (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 *Final*, 3 april 2014, p.22).

De Raad treedt verzoeker dan ook bij waar deze aanvoert dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek van alle individuele omstandigheden eigen aan het geval.

In de nota met opmerkingen worden geen elementen aangereikt die aan ander licht werpen op hogerstaande bespreking.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT